

MEDVEBAJ

Csutkamanó hajnalban indult az emberek világába. A barátaival készültek az állatkertbe, s a kis manó roppant izgatott volt, mert sosem járt még ilyen helyen. Állatok kertje? Mi a szösz lehet ez? Ott nőnek a zsiráfok és ott illatoznak a bűdösborzok? Jókat kuncogott e fura ötleten és már alig várta, hogy az állatkertben sorra nézegethesse a kígyókat, pókokat, medvéket és puputevéket. Imádta az állatkákat, igaz, ő csak akkora volt, mint egy bolha, de ennek ellenére szívesen utazott a kutyusok hátán, a papagáj fejtetőjén vagy akár a madarak szárnyán. Eszterrel és Dáviddal mentek be az állatkert hatalmas kapuján és a kis Csutkamanó egy retikülből kémlelte a ketreceket, s a mögöttük pihenő, falatozó, nézelődő állatokat. Bedobott egy lencseszemet a sasmadárnak, akit nemigen érdekelt a vegetariánus kaja, ha ő ugrott volna be a lencse helyet, talán felcsillant volna a sas szeme, úgysem evett még valószínűleg soha az életében manót, hát még egy nagymanó manót.

Csutka úgy felbátorodott, hogy kimászott a védőtasakból és felugrott az első fára.

Csak azzal nem számolt, hogy nem minden állat él a ketreceben, így a fa tetején szemlélődő bagoly csakhamar lecsapott rá. Karmaival a magasba emelte és tovaröppent vele.

Csutkamanónk reszketett félelmében, és már éppen kibújt a ruhájából, hogy meztelenül pottyanjon valamelyik járókelő fejére vagy az első állatka odujába, amikor hatalmas ordítást hallott.

A bagoly leszállt vele a közeli fa legfelső ágára és onnan keresték az ordításhoz tartozó szörnyeteget. Csutkamanó személye többé nem is érdekelte a bagoly ökelmét, így mindketten – ki-ki a maga módján – leelkedett. A bagoly forgatta a szemeit és ágról-ágra szállt.

Csutkamanó meg egyenesen leugrott a fáról, kabátkáját a feje fölé tartva, mintegy ejtőernyőt használva az apró ruhadarabot.

Szépen leereszkedett a magasból és hol landolt? A barnamedve hátán. – Te ordítasz itt észnélkül? – kérdezte hetykén a kis manó. A medve azt sem tudta, ki szólt hozzá, azt hitte, képzelődik, így ordított még egy bődületeset. Csutka lerepült róla azon nyomban s az orra előtt kötött ki, a porban. – A nemjóját, ne ordíts már, buta medve! – rikkantotta el magát Csutka, mire a medve toporzékolni kezdett.

- Fáj a gyomrom, nem bírom tovább! Csikarja és csavarja, görcsben van és csillagokat látok a fájdalomtól!!! – nyafogott a langaléta medve és nem is látta igazán, kinek panaszkodik.

Csutkamanó azonban a varázssípjába fújt, és egy csapat madarat hívott maga köré. – Menjetekek gyógyfüveket, leveleket, virágokat gyűjteni, főzessetek belőle gyógyteát a

tündérekkel, ti megtaláljátok őket, ne féljete, csak repüljete a vizek fölött s ők várni fognak rátok. Hozzátok el együtt a teát ennek a kínlódó vén cimborának és itassátok meg vele!!! Csutkamanó hasra fektette a medvét, ugrált a hátán, masszírozta (volna), de a medvének meg sem kottyant a manó apró talpa, azt hitte, hópihe szállt a szőrméjére. De ekkor csoda történt. A manó énekelni kezdett neki és a medve ájtatosan hallgatta őt. „Adok rád egy kisinget, nadrágot és kiscipőt, megfésüllek, megvakarlak s járjunk együtt keringőt. Egy-két-há! Egyet jobbra, egyet balra, suhanósan körbe-körbe, megint jobbra, megint balra, mackóm édes, pörgess meg!” – a kis manó csak énekelt önfeledten és simogatta a beteg barátját. A medve meg csukott szemmel hallgatta a gyönyörűséges dalt, és érezte, minden szó neki szól, neki, a beteg medvének.

Már majdnem pityeregni kezdett, amikor visszatértek a madarak, a vezér hátán az ikertündérekkel. Meghozták a gyógyteát, és miután a medve kihörpintette a finom nedűt, el is aludt egy-kettőre. – Meg fogsz gyógyulni vén barátom, ne félj! Csak aludj egy nagyot, és mire felébredsz, kutyabajod!

Csutkamanó és az ikertündérek megkeresték Esztert és Dávidot, akik éppen a lámákat etették valami furcsa bogyóval. – Mi ez, csipkebogyó? – kérdezte Csutka. – Az itt dolgozó néni adta a kis tasakot, benne állateledel, nem tudom, milyen bogyó ez, de falják a lámák rendesen.

Ha ilyet evett volna a medve, nem fájna a hasa. Kitudja, mivel etették meg a látogatók.

A tündérek elhozták magukkal a varázsszemüvegüket, s miután használták is egy röpke ideig, azonnal átláttak a turpisságon. A medve nem csak az ő napi kajaadagját falta fel, hanem mindent megevett, amit beszórtak neki a látogatók, egyszerűen agyonzabálta magát. Semmi gyomorrontás, inkább túlzott evészet. Mindenki megnyugodott hát, s erre mit hallanak zörögni? Csutkamanó hasát. – Korog a gyomrom, nagy ügy, én még ma nem ettem semmit – vigyorgott a kis manó és egyenesen a fagyizó felé vette az irányt.

Amikor elhaladtak a medve ketrece előtt, hallották az édesded hortyogást. Amint barátjuk mélyen aludt, arról álmódott, hogy egy kis manó és két kis tündérlány ott táncol a fák között, mosolyognak, énekelnek – róla, a medvéről.